

tegen dan de gemoederen zijn bedaard en de redelijkheid van mijn opwerpingen wordt ingezien. Ieder houdt echter het been stijf en de volgende vergadering ligt er een contract klaar waarin ik moet toestemmen om mijn mandaat af te staan aan mijn opvolger en dit binnen een termijn van zes maanden. Ik zucht om het wantrouwen.

Het nieuws van mijn overstap wordt door een regionaal krantje opgepikt. Ik verwacht mij aan scheldproza van mensen die op mij hebben gestemd, maar mijn mailbox blijft nagenoeg leeg. Ik ontvang een mail vol schrijffouten van een jongeman die de politiek volgt en mij geluk wil wensen met de rest van mijn carrière. Hij geeft zijn kijk op de verschillenden verwickelingen in de naburige landen en de verschuivingen aldaar in het partijlandschap. Hij pleit voor een versterking van het nationalistisch gevoel en meer van dat fraais dat niets met mij te maken heeft. Hij verwacht niet dat ik zal antwoorden, aangezien ik vast bedolven word onder de fanmail. De enige andere mail in mijn postvak is reclame van een marketingbureau. Ik besluit hem in zijn waan te laten en mijn rockstergehalte hoog te houden door inderdaad niet te antwoorden.

Een oud-klasgenootje, een nogal simpele meid die dikwijls kinderlijke uitspraken uitstoot, klampt mij aan op een vergadering van de VD. 'Jij ook hier! Hoe lang ben jij al lid van de VJD?' Van de wat? De VJD, de Vrije Jonge Democraten. Ze is lid van de jongerenafdeling van de partij, ik wist niet dat we die hadden. Ik wijs haar er fijntjes op dat ik geen lid ben van de VJD, maar van de VD. 'Maar we zijn toch even oud?' vraagt ze met

domme ogen. Ik voel minachting voor haar. Ik ben hier voor het serieuzere werk, voel mij geen deel van de jonge aanhang. 'Hebben ze jou ook gevraagd?' vervolgt ze wanneer ik niet antwoord. Ook? 'Sta jij dan ook op de lijst?' vraag ik ongelovig. Ze knikt gretig. Het voelt als een slag in mijn gezicht. Mijn kandidatuur betekende een groot eerbetoon voor mij, een statusverhoging, een spurt naar omhoog op de sociale ladder. Dat ik op eenzelfde lijst zal staan als dit minkukel voelt als een regelrechte degradatie. Het komt me nu voor dat wellicht ook grote partijen, de reeds gevestigde waarden zoals de VD, met het vrouwenprobleem zitten. Ze vinden er niet genoeg om de lijst vol te krijgen, dus trekken ze aan de mouw van elke rok die voorbijkomt. Ben ik ook maar opvulsel? Ben ik niet voor mijn bekwaamheid en ijver gekozen? Alle eergevoel loopt uit mij als badwater door het putje. Ik ga naar de vrouw toe die mij aan de auteur voorstelde en vraag haar, wijzend op mijn oud-klasgenootje, of VD dus ook met een vrouwentekort kampt. Ik laat opzettelijk mijn sarcasme spreken, als hoop ik zo een verontschuldiging af te dwingen, of een geruststelling dat het met mij andere zaak is. Ik krijg enkel een pokerface dat mij vraagt: 'Hoezo?' Alle vrouwen zijn plombeersel, ballast. Liefst zouden ze de lijsten vullen met alleen mannen. Het hoort echter bij het politiek theater dat mannen in gezelschap van vrouwen, maar ook vrouwen onder elkaar, doen alsof dat niet zo is en ieder in zijn waarde laten. We kunnen maar vermoeden, en deels uit de plaats op de lijst afleiden, wie enigszins om zijn troeven is gekozen en wie plamuursel is.

In het partijsecretariaat scharrelen de kandidaten hun voorraad bijeen: didactisch materiaal zoals de partijstatuten, het

partijprogramma en het verkiezingsprogramma, gadgets al-
lerhande met informatie over de sperperiode, een kalender
met alle activiteiten zoals straatacties en debatten, raamaf-
fiches met diverse slogans. De kandidatenfolder is gereed, ik
bekijk nauwkeurig de foto's. Als enige heb ik grote oorbellen
in. De jonge gezichten vallen het meeste op, omdat zij in de
minderheid zijn. Iedereen glimlacht, al doen sommigen
hun best dat zo miniem mogelijk te doen, alsof ze liever
ernst uitstralen, maar zich toch lieten overhalen door het
aanmoedigend aandringen van de fotograaf. Dan gaat mijn
blik van de foto's naar de titels. Twee parlementsleden, een
hoogleraar, een spoedarts, drie advocaten, een notaris, een
tandarts, een bedrijfsleider, twee schepenen, vijf fractiemedewerkers. Ik heb de langste titel: administratief medewerker. Ook de minst glamoureuze. Had ik maar bediende ingevuld. Even grijs en onflatteus, maar minder in het oog springend. Zelfs het VJD-wicht, dat mantelzorger is, steekt mij de loef af.

De eerste straatactie is gericht tegen justitie. Een vrouw is vermoord door een man die achter de tralies had moeten zitten. Een nalatigheid bij de opvolging van zijn dossier door de slecht georganiseerde werking van het rechtswezen. Onze partij neemt geen genoegen met simpele verontschuldigen, de minister van Justitie moet aftreden. Anderhalf uur lang trekken wij door de straten van onze hoofdstad, gevolgd door een halfuur luisteren naar speeches. Mijn voeten doen hartstikke pijn van de blaren. Schoenen met hakjes waren geen goed idee. Nog voor het einde van de speeches knijp ik ertussenuit om in het dichtstbijzijnde café mij neer